

BANQUE FRANCO-HOLLANDAISE

Gepubliceerd in het VVOF Mededelingenblad juni 1984, p. 15-17.

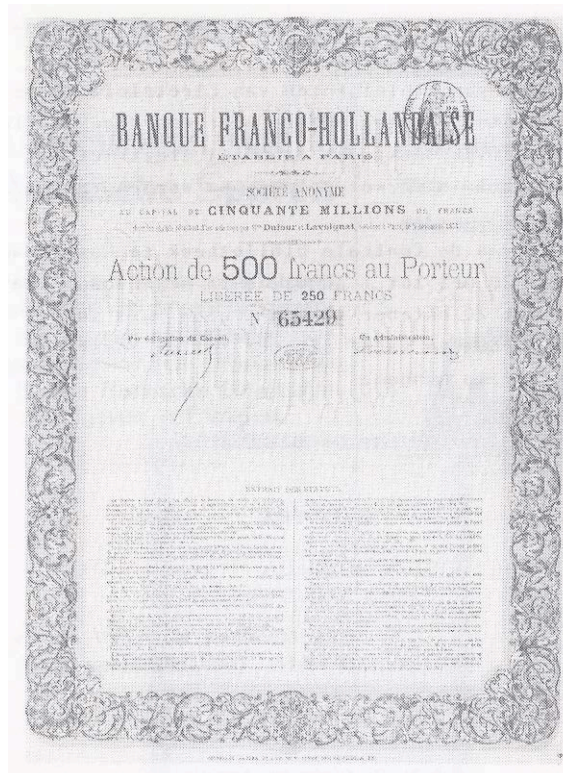
In januari 1872 wordt te Parijs, door verschillende Nederlandse bankiers als Becker & Fuld, Insinger & Co., Lippmann Rosenthal & Co., Wertheim Gompertz e.a., met medewerking van de Amsterdamsche Bank en de Rotterdamsche Bank en het Comptoir 'd Escompte te Parijs, de Banque Franco-Hollandaise opgericht.

De inschrijving op 60.000 aandelen à Fr 500 wordt opengesteld te Amsterdam, Rotterdam en in enige Duitse beursplaatsen tegen de koers van 115½ % met bijbetaling van 6 % rente vanaf 15 februari. Het kapitaal is vastgesteld op Fr 50.000.000 dat tot Fr 150.000.000 verhoogd kan worden, storting 50 %.

De uitgifte boven pari, van een instelling die nog geen bedrijfsresultaten opgeleverd heeft, wekt hier in de pers nogal bevreemding op.

In de Raad van bestuur hebben o.a. zitting: A.C. Wertheim, F.A. Muller (directeur der Rotterdamsche Bank en Commissaris der Amsterdamsche Bank), H.H. Insinger, E. Fuld, H. Marcuse (Commissaris Deutsche Bank) e.a.

Op 3 april 1872 begint de bank haar werkzaamheden, hoewel de geregelde loop van zaken feitelijk eerst 1 april begint. Over dit jaar wordt een dividend uitgekeerd van 7½ % per aandeel; het volgend jaar is minder bevredigend o.a. door de Franse lening die bijna al het beschikbare kapitaal geabsorbeerd heeft, de ter verdeling beschikbare Fr 676.000 worden gereserveerd. Op 24 februari 1874 wordt er een buitengewone vergadering belegd te Parijs, op voorstel van de voornaamste aandeelhouders die tot liquidatie willen overgaan.

De courant "Messenger de Paris" geeft een uitvoerig verslag van deze vergadering, zij zegt ongeveer als volgt:

...Voor ongeveer twee jaar werd ook in Frankrijk aan een groot aantal banken het leven geschonken. Het doel dat hieraan ten grondslag lag was tweërlei, vooreerst meende men dat de financiële maatregelen die Frankrijk had te nemen voor de betaling der oorlogsvergoeding veel winst zouden geven en ten tweede meenden de oprichters dat zij de aandelen met een agio van de hand zouden kunnen doen.

Achteraf blijkt dat indertijd het syndicaat met een menigte aandelen is blijven zitten, deze daalden dan ook spoedig onder pari, de bank werd echter zodanig beheerd dat het kapitaal intact bleef

Het bijblad van het Amsterdamsch Effectenblad voegt hieraan toe; dat de ondervinding bewijst dat dergelijke instellingen, die in een opwelling uit de grond zijn verzezen, geen nut hebben; zij kunnen op den duur geen voldoende winst opleveren om het daarbij betrokken kapitaal rendabel te maken.

De vergadering loopt niet zonder verrassingen af. Er vallen drie groepen te onderscheiden, n.l.:

- a. Liquidatierichting. Hiertoe behoren v.n. de oprichters, die met weinig of geen verlies op deze wijze proberen hun geld terug te krijgen.
- b. De groep die de bank wil laten voortbestaan. De aanhangers van deze richting menen dat de liquidatie teveel verlies zal veroorzaken, hiertoe behoort o.a. de Directie.
- c. De "Groep Philippart". Philippart, een bekende spoorweg "entrepreneur", die enige financieele instellingen in zijn macht wil hebben, voor de financiering van zijn ondernemingen; deze groep bezit reeds de "Banque Franco-Autrichienne-Hongroise".

Op de dag voor de vergadering koopt Philippart voor een groot bedrag aandelen, tegen een hoge koers, op de Amsterdamse beurs; deze aandelen zijn reeds voor stemrecht gedeponerd en de procuratie bevindt zich in handen van de aanhanger van de eerste groep, de Parijse Köningswarter. Op de vergadering ontstaat hevig tumult daar Köningswarter zijn stemrecht niet wil afstaan, waarop Philippart het nodige geld te voorschijn haalt en de gekochte aandelen betaalt.

Zo wordt de liquidatiegroep geslagen en o.a. Fuld en Marcuse treden af. Als gevolg vindt 14 april 1874 een nieuwe vergadering plaats onder presidium van de directeur der Rotterdamsche Bank, de Heer F.A. Muller; deze deelt mede dat hij, zowel als de andere Nederlandse Commissarissen hun mandaat neerleggen. Op 3 november wordt de Banque Franco-Hollandaise samengesmolten met de Banque Franco-Autrichienne-Hongroise. De gezamenlijke 180.000 aandelen zullen tot 100.000 teruggebracht worden, door wederzijdse inkoop en vernietiging. Het gevolg is weer een echt "agiotage" verschijnsel, de baissiers hebben teveel aandelen Franco-Hollandaise verkocht met het gevolg dat Philippart de vrije hand heeft om de koersen op te drijven.

Met de samensmelting van deze twee banken verdwijnen de Nederlandse belangen.